

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Άνδρέας μάζεψε γρήγορα—γρήγορα μερικά ξύλα και παληοζαρωτά, τὰ σκοτάσις σέ μία γωνία, άναψε ένα σπιτό και τούς έβαλε φωτιά. Τά ξύλα ήταν ξερά κι' άνάγινε άκούσις. Σύννεφα καπνού ζέμισαν τό ύπόγειο κι' άρχισαν να βγαίνουν άπό τό φεγγίτη.

—Ο καπνός θα με σώση! ψιθύρισε ο Γαλάζης, κι' άρχισε να ριχνή στη φωτιά β.τι εφόσις μπροστά του.

Τό ύπόγειο είχε ντοιχιόσει τόσος, Άναγκάστηκε να τραβηχτεί κι' ο ίδιος σέ μία γωνία για να μην πνιγεί. Από τό φεγγίτη ο καπνός έβγαλε πνικός, άφθονος, άτελειώτος.

Όσθιος στη γωνία ποίχε τραβηχτεί ο Γαλάζης, περίμενε τόση ν' άκούση φωνές και τρεξίματα πάνω στό σπίτι. Μά δέν άκουγε τίποτε. Νέα άγονία τόν έπιασε. "Άν τό σπίτι ήταν έσρημο; ... Άν δέν κατοικούσε κανείς επάνω; " Άν είχαν φύγει σκοτάσις; Κι' όσο πήγαινε ή ώρα περνούσε και νύχτασε.

Έξαφνα θόρυβος βηματών άκούστηκε ψηλά, έξω άπό τό φεγγίτη. Ο Άνδρέας κάρφωσε τό βλέμμα του εκεί και περίμενε.

Δέν είχε κάνει λάθος. Είθε ξαφνικά να παρουσιάζονταν στο γυλιδοόραστο άνοιγμα δύο παρόξενες μορφές. Ένας άντρας σωματώδης, με άγρια γένεια και μοχθηρή φρονηγονία και μία γυναίκα άναμάλισμα ενή και κικλοπόδηση.

Ο Γαλάζης κρύφτηκε πίσω άπό ένα βαρέλι. Τό άλλοτατο εκείνο ζευγάρι κίτταζε μέσα στό ύπόγειο, είδε τη φωτιά κι' άποτραβήχτηκε άμέσως πίσω.

Νόθωναν τάχα; σκέφτηκε ο Άνδρέας. Μά δέν είχαν φύγει. Είθε σέ λίγο να ξαναπαρουσιάζεται στό φεγγίτη ο άντρας. Η γυναίκα είχε χαθεί. Τά άγρια μάτια του άγνωστου άρχισαν τόσα να έρευνούν καλά—καλά τό σκοτεινό ύπόγειο και να τό ψάχνουν προσεκτικά. Μία κραυγή λύσσας έβγαλε ύστερα από τό στόμα του. Έπιασε τις κικλιδές και, κολλώντας τό πρόσωπό του πάνω τους, ούρλιαξε:

—Σβίσε τη φωτιά, σκόλε!... Σβίστην, εί-δεμή...

Ο Γαλάζης δέν άπαντούσε. "Άπ' έξω ο άγνωστος ήταν έξω φρενών. Άρχισε να βροίχη, να βλαστημάει και ν' άπειλή. Ο Άνδρέας δέν ήξερε με ποιούς άκριδώς είχε νά κίμην. Ήταν άσώτσο βέβαιος πως τό κόλο του είχε πετύχει. Ή θα του άνοιγαν, ή θάκαμε τό σπίτι...

Κροφουσιτάζοντας πίσω άπό τό βαρέλι, είδε τόσα να πλησιάζη ξανά στό φεγγίτη ή γυναίκα με τ' άνακατωμένα μαλλιά και τό μοχθηρό πρόσωπο. Κροτούσε ένα τουφέκι κινηγητικό. Ο σύντροφός της της τό πήρε άπότομα από τά χέρια, έμτασε την κίνηση μέσα από τις κικλιδές κι' άρχισε ν' άναζητεί με τό βλέμμα τό Γαλάζη...

Δέν ύπληχε λοιπόν άμνηρόβη. Ο άγιοάνθρωπος αυτός ήταν ο φύλακας του. Τό σπίτι ήταν έσρημο. Είχαν άφρησε τό τέρας αυτό εκεί, μαζί με τη γυναίκα του για νά επλιδέουν τό ζυγοράφο, όσο να τά τινάξη ίσως. Γιατί όχι; ... Ποιος θα μάθαινε ποτέ τί απέγινε ο Άνδρέας Γαλάζης; Ποιος θα τον άναητόσει μέσα σ' αυτή την κατακόρη;

Η σκέψης αυτές έκαμαν τόν Άνδρέα νά φραξή. Ήδελαν τόν θάνατό του; Έστα... Οά πόναν, αλλά θάκαινε και τό σρημαδιακό αυτό κι' όσα σπίτια ήταν χτισμένα στό ίδιο τετράγωνο!... Ήταν ίκανός κείν νά κίνη στάχη όλο τό νησί...

Άπό τις σκέψης του αυτές τόν έθάλε ξαφνικά ένα δυνατό πλατύσιμα νερού π' άκούστηκε προς τό μέρος της φωτιάς.

Ο Άνδρέας κροφουσιτάζε και κατάλαβε άμέσως τόν νέο κίνδυνο που τόν άπειλούσε. Ένώ ο φύλακας σημάδεψε με τό ύδλο του, ή γυναίκα του έκοιχε προς τό μέρος της φωτιάς γκουιάδες νερό.

—Σκόλε, έβγα έξω άπό τη ζούτα σου, τυφλοπόντικε!... Κανάγια!... Γυνακαράχη!... Κλέφτη τόν τίμιο κορσιτσάν! ούρλιαξε ο φύλακας.

Ο Άνδρέας δέν τάχασε. Σούθηκε κάτω, έμτασε

σ' άλλο μέρος του ύπογείου που θάταν έντελώς προφυλαγμένος άπό τό τουφέκι του φύλακα, χωρίς νά τόν πάρουν μισοειδιά κι' άρχισε να σωριάξη ξύλα για ν' άνάγη νέα φωτιά.

—Άπό δέ θα τό περιμένουν βέβαια, μοιρομυρίξε σπιδάζοντας τά ξύλα. Οά σβύσουν τη μία φωτιά, μά θα τους άνάγη δεύτερη, τρίτη, θα τους κίμην!...

Είχε τόσα σπύτα άκόμα. Άναγε τό ένα και σέ λίγο ο μεγάλος σαρφός τών ξύλων και τόν παλιόν έπιπλον ποίχε σπιδάσει σέ μία θεόρατη πυραίδα. λαμτάβιας κι' άρχισε νά κίμηνται...

Φωνές, ούρλιαχτά και βλαστήμιες άκούστηκαν απέξω. Πάνω στη λίσσα του ο φύλακας πυροβόλησε τάν τυφλά...

Άίγιες στιγμές ύστερα άπό τον χροτό του πυροβολισμού ξεφουνητά τροχίμο άνηχθήσαν άπό έξω.

Δέν ήταν μόνον ο φύλακας κι' ή γυναίκα του που φωνάζανε. Ξεφούνησαν κι' άπό τη γειτονιά διάφορα.

Οι γείτονες είχαν άκούσει τόν πυροβολισμό, βύηκαν στό παραθύρο τους, είδαν τόν καπνό κι' άναστατώθηκαν.

Ο Άνδρέας ήταν κατεγασσστημένος. Κι' όλο έφουριζε στη φωτιά σανάδια, σπαρμένα έπιπλα, ό,τι σιναντούσε μπρός του.

Ο φύλακας κι' ή γυναίκα του είχαν χαθεί τόσα άπό τό φεγγίτη, εΟθ ήθουσε νά μου άνούξουν, σκέφτηκε ο Γαλάζης, γεμάτος χαρά. Κι' όρασε στό χροίνο του ένα σπαρμένο δοκάρι, έτοιμος νά άμνηθή έναντιόν του φύλακος, άν του επέτρεθε. Καί φυσικά δέν θα ζευτιόδενε εύκολά άπό τά χέρια ατότων τών διαβολικών θράυλων. Ο φύλακας θα προσπαθούσε και τη φωτιά να σβύση και νά μην τόν άφρηη να φύγη. Αυτό ήταν οίγοιρο... Μ' ές άνοιγαν ώστόσο την πόρτα και θα λογαριαζόντουσαν...

Μέ τό ρεαλισμό του στό χροίνο ο Άνδρέας, είχε σταθεί πίσω άπό τη μεγάλη, βαριά πόρτα του ύπογείου, έτοιμος νά ένεσρηγή ηρωικά κι' άπεγνωσμένη έξοδο, μόλις θ' άνοιγαν άπό έξω... Πέριμενε έτσι άρεκτη ώρα... Έξαφνα άκούσε έναν παρόξενο θόρυβο προς την πιο σκοτεινή γωνία του ύπογείου, ή οποία φωτιζόταν κείν έντελώς άπό τις φλόγιες της φωτιάς. Στη γωνία αυτή ήταν άκοιμησιόμένα διάφορα καλή έπιπλα και μία σπαρμένη ντουλάνα... Ποιός πιασάτετε πίσω από αυτά;

Ο Άνδρέας έβγαλε γρήγορα άπό την πόρτα, πήρασε στό μέρος αυτό με άφουνηκότητα.

Νά, δέν έκανε λάθος. Κάτι μεταποίζαν εκεί πίσω. Έτρεξε, άρπαξε ένα άναμμένο ξύλο άπό τη φωτιά κι' έρριξε μία μαπατό στό κόρη του τοίχου. Είθε τότε μ' έκλήξει ότι στό μέρος αυτό ύπληχε μία μικρή έξοδος, φραγμένη με σανάδια κι' έντελώς άθετή, λόγω του σκότους και τών άχρηστων πραγμάτων ποσιν στηθαμένα εμπρός. Όστε άπό τό μέρος αυτό ήδελαν να περουν στό ύπόγειο για νά σβύσουν τη φωτιά. Δέν άνοιγαν τη μεγάλη πόρτα, για νά μη τους φύγη ο φύλακαμένος τους.

Ο Γαλάζης κατάλαβε ότι τό πόν κροίμαναν πείν άπό την καταποσση του και τη σβελλάδα του. Άν τόν έπαιναν, θα τόν έδωσαν ίσως κι' έτσι θα φορούσε κεί μέσα σάν σκούλι, χωρίς νά μορφή πλέον νά κίμην τίποτε. Έπρεπε λοιπόν νά ξεφύγη, να ξεφύγη με κάθε θυσία...

Κρατώντας πάντα τό δοκάρι στό χροί, μπήκε μέσα στην παλιά ντουλάνα και περίμενε. Άζουσε πίσω του τό σανάδια, πούφραξαν την έξοδο, να μεταποίζονται, άκουγε τ' άγκομαχητά του φύλακος, τις σιγανές βλαστήμιες του, τά μισόλογα της γυναίκας του...

Πόσο κράτησε αυτό; Μερικά λεπτά βέβαια, που τό φάνηκαν χροίνα. Έπεί τέλους έφτασε σ' αυτά τό κροίος του τραβήγματος και τών τελευταίων σανάδιων που έφραξαν την έξοδο. Έπειτα έγινε άπλήτη ησυχία.

Ο Γαλάζης είχε σταματήσει και την άνόσα του, για νά μην άκούγεται. Ήταν βέβαιος πως έζανε τό ίδιο πίσω άπό τη ντουλάνα κι' ο φύλακας, έτοιμος νά όρηση μέσα στό ύπόγειο...

(Άκολούθει)

Η γυναίκα του φύλακος άρπαξε τόν Άνδρέα άπό τό λαμό και θέλησε να τόν ρίξη κάτω!...

ΠΡΟΣΕΧΣ ΣΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ "Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ" Η παθητική και δραματική ιστορία δύο κοριτσιών, δύο Αθλιών αδελφών, που άγάπησαν παράφορα τόν ίδιο νέο.